

Daar zat u dan in uw stoel voor het raam, dat zag ik de eerste keer toen ik bij u kwam in de hospice.

Een paar jaar geleden fietste ik elke dag langs deze hospice om naar school te gaan.

Elke keer als ik voorbij reed kreeg ik een naar gevoel van binnen en dacht ik bij mezelf; daar sterven mensen.

Maar toen opa in deze hospice kwam te liggen ging dat hele nare gevoel weg.

Bijna elke dag bezocht ik hem, anderhalve maand lang.

Na 5 minuten fietsen kwam ik bij de hospice aan en werd ik elke keer weer hartelijk ontvangen door de vrijwilligers.

Dat maakte het al een stuk makkelijker en altijd als ik bij u binnen kwam zat u daar weer in die stoel.

De glimlach op uw gezicht en knuffels die ik kreeg van u maakten alles goed, elke keer weer.

Love you he Kimmie, dat zei hij altijd als ik afscheid van hem nam.

Hoe ziek u ook was, u liet het nooit blijken. Ook al vergat u dat door de dementie.

Een paar weken later zat u niet meer in die stoel als ik binnen kwam maar lag u in bed.

Raad eens, die fijne-opa-glimlach en knuffels kreeg ik nog steeds.

Zelfs toen u niet meer kon praten en amper kon bewegen gaf u me een blik die genoeg zei.

De vrijwilligers en verzorgers van hospice Berkenstein hebben bij dit proces enorm geholpen.

Hoe goed hun waren voor mijn opa en oma is ongekend.

Toen mijn opa overleed en ik weer langs Berkenstein reed was dat nare gevoel van een paar jaar geleden weg.

In die anderhalve maand ben ik heel anders over de dood gaan denken, mijn oma was en is mega sterk en vertrouwde op God dat opa veilig in de hemel mocht komen.

Voor veel mensen een enge periode met angstige gedachtes maar hoe gek het ook klinkt bij ons was er een soort rust.

We wisten namelijk dat hij met alle liefde was verzorgd in Berkenstein en dat hij bij Zijn Vader in de hemel was.

Een kleindochter